

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende forslag til lov om ejendomsskyld til staten er led i en række foreslåede ændringer af ejendomsbeskatningen, jfr. de samtidig hermed af finansministeren fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og om ændring af visse regler om opkrævning m. v. af skatter og afgifter af fast ejendom og af indenrigsministeren fremsatte lovforslag om den amtskommunale beskatning og om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Bortset fra visse tekniske ændringer svarer iøvrigt nærværende lovforslag til et lovforslag, der er indeholdt i den betænkning, som d. 8. juli 1965 er afgivet af et af finansministeren nedsat udvalg vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen m. v. (betænkning nr. 399-1965).

Lovforslaget går ud på at foreslå, at der skal finde en afvikling sted af ejendomsskylden til staten, således at denne ejendomsskyld fremover bliver afviklet i takt med den afvikling, der allerede efter de gældende regler finder sted af ejendomsskylden til kommunerne. Samtidig går forslaget ud på, at alle bestemmelserne om statsejendomsskylden — hvilke bestemmelser hidtil har været placeret i afsnit III (§§ 74-80) i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme — nu bliver placeret i afviklingsloven, således at de udgår af den nævnte anden lov. Der henvises herom til det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Ejendomsskylden til staten blev fikseret ved lov nr. 30 af 15. februar 1957. Før fikseringen blev der beregnet ejendomsskyld til staten af den til enhver tid værende forskelsværdi (ejendomsværdi ÷ grundværdi), idet der dog inden beregningen blev fradraget i forskelsværdien dels et fast fradrag pr. ejendom på 21.000 kr., dels et fradrag på 2.000 kr. pr. lejlighed med køkken, ejendommen indeholdt udover een lejlighed. Af den herefter afgiftspligtige del af forskelsværdien beregnedes ejendomsskylden til staten med en fast promille på 4,5. Ved fikseringen af statsejendomsskylden ved loven af 15. februar 1957 fikseredes skatten til de beløb, der var pålignet ejendommene for året 1956. Ved fikseringen bortsås der dog fra eventuelle fritagelser, således at de fikserede beløb i sådanne tilfælde fastlagdes til de beløb, der skulle være betalt i 1956, hvis ejendommen ikke havde været fritaget i det pågældende år. Til gengæld indeholdt så fikseringsloven en række selvstændige fritagelsesregler, hvorefter der fremtidig i visse tilfælde kunne blive tale om fritagelser

helt eller delvis for at svare den fikserede skat. Ved lov nr. 180 af 7. juni 1958 blev fikseringslovens regler indføjet som afsnit III i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Samtidig med fikseringen af statsejendomsskylden fandt der ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 tillige en fiksering sted af den kommunale ejendomsskyld i bykommunerne. Denne fiksering fandt sted efter ganske samme principper som fikseringen til staten, bl. a. således at fikseringen skete på skattebeløbene, og uden at der fastsattes nogen afviklingsordning herfor. Ved lov nr. 357 af 27. december 1958 blev der i bykommunerne bl. a. indført en ekstraordinær ejendomsskyld. Den ekstraordinære ejendomsskyld skulle fra og med skatteåret 1960-61 pålignes med 14 ‰ af det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld var beregnet (den fikserede skattepligtige forskelsværdi). Denne ekstraordinære ejendomsskyld skulle imidlertid afvikles over en 40-årig periode på den måde, at den nævnte ekstraordinære promille på 14 efter hver almindelig vurdering — første gang efter den alm. vurdering, der skulle finde sted i 1964 — skulle nedsættes med 1,4. Ved lov nr. 34 af 18. februar 1961 blev den kommunale ejendomsskyld fikseret også i sogne- og amtskommunerne, og fikseringen blev samtidig i alle kommunegrupper fastlagt på ensartet måde, nemlig således at ejendomsskylden fremtidig skulle svares af den for skatteåret 1960-61 skattepligtige forskelsværdi, der benævntes fikseringsværdien, og svares deraf med den i det nævnte skatteår gældende ejendomsskyldpromille i kommunen. Samtidig fastsattes der for al kommunal ejendomsskyld en fælles afviklingsordning, således at denne ejendomsskyld skulle afvikles over en 28-årig periode på den måde, at den i skatteåret 1960-61 gældende promille efter hver alm. vurdering — første gang efter den alm. vurdering i 1964 — skulle nedsættes med $\frac{1}{7}$. Efter at den almindelige vurdering, der skulle have fundet sted i 1964 (13. alm. vurdering), ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 var blevet udskudt et år til 1965, bestemtes det ved lov nr. 163 af 27. maj 1964, at den første aftrapning af den kommunale ejendomsskyld uanset vurderingsudskydelsen skulle finde sted allerede med virkning fra skatteåret 1965-66. Derimod bibeholdtes reglen om, at aftrapningen fremover skulle følge de almindelige vurderinger, således at næste aftrapning foretages efter 14. alm. vurdering. De almindelige vurderinger er ved lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme fastlagt således, at der fremover